

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană - Numărul Trei

O vie de vin roșu

Jeff Pippenger

2025-12-03

Am încheiat articolul precedent cu întrebarea: „Având aceste concepte în vedere, se poate pune întrebarea cum se face că, la 11 septembrie, cartea lui Ioel a devenit mesajul pe care Petru l-a identificat la Rusalii?”

Petru arăta că profeția lui Ioel se împlinea în ziua Cincizecimii, care reprezintă un moment în timp ce marchează sfârșitul perioadei penticostale. În perioada penticostală a existat o manifestare a Duhului Sfânt la început, iar apoi o manifestare mai mare a Duhului Sfânt la sfârșit. Înțelegând prin credință că atât Biblia, cât și Spiritul Profetic aplică pe Ioel timpului ploii târzii, putem ști că cartea lui Ioel a devenit adevăr prezent la 11 septembrie; și că fiecare element al cărții va vorbi direct despre istoria profetică ce începe la 11 septembrie și continuă până la, și incluzând, cele șapte plăgi de pe urmă, pe care Ioel le identifică drept „ziua Domnului”.

Așa cum este prefigurată prin 1888, la 9/11 prezentarea soliei Laodiceei a devenit adevărul de încercare prezent. Isaia prefigurează aceeași solie în capitolul cincizeci și opt, prin glasul de trâmbiță care arată poporului lui Dumnezeu fărădelegile lui. „Ziua” în care Isaia începe să-și înalțe glasul ca o trâmbiță este aceeași zi în care cântă cântarea viei.

În ziua aceea cântați despre ea: O vie de vin roșu. Eu, Domnul, o păzesc; o voi uda în fiecare clipă; ca nu cumva cineva să-i facă vătămare, o voi păzi noapte și zi. Mânia nu este în Mine: cine ar pune împotriva Mea, în luptă, mărăcini și spini? Aș trece prin ei, i-aș arde pe toți împreună. Sau să se apuce de țaria Mea, ca să facă pace cu Mine; și va face pace cu Mine. El îi va face pe cei ce vin din Iacov să prindă rădăcină: Israel va înflori și va odrăsli și va umple fața lumii cu rod. Isaia 27:2–6.

Israelul spiritual modern „va înflori și va odrăsli și va umple fața lumii cu rod” în timpul perioadei ploii târzii, căci ploaia timpurie face să înmugurească și să înflorească planta, iar ploaia târzie aduce rodul. Când clădirile din New York s-au prăbușit la 11 septembrie, îngerul cel puternic din Apocalipsa optsprezece a coborât și ploaia târzie a început să stropească. În acel timp, străjerii lui Dumnezeu trebuiau să sune din trâmbiță către biserica Laodicea. Solia lui Isaia, care identifică păcatele poporului lui Dumnezeu, este de asemenea cântarea viei de vin roșu. Primul capitol din Ioel este tocmai acea solie.

Cuvântul Domnului care a venit către Ioel, fiul lui Petuel.

Auziți aceasta, bătrânilor, și luați aminte, toți locuitorii țării. S-a petrecut oare așa ceva în zilele voastre sau chiar în zilele părinților voștri? Povestiți copiilor voștri despre aceasta, iar copiii voștri să spună copiilor lor, și copiii acestora altei generații.

Ceea ce a lăsat lăcusta de câmp a mâncat lăcusta; și ceea ce a lăsat lăcusta a mâncat viermele nimicitor; și ceea ce a lăsat viermele nimicitor a mâncat omida.

Deșteptați-vă, voi, bețivilor, și plângeți; și jeliți, toți voi, băutorilor de vin, din pricina mustului; căci v-a fost luat de la gură.

Căci un neam s-a ridicat asupra țării Mele, puternic și fără număr; dinții lui sunt dinții unui leu, iar măselele lui sunt ale unei leoaice puternice. Mi-a prefăcut via în pustietate și Mi-a jupuit smochinul; l-a dezgolit de tot și l-a aruncat; mlădițele lui au ajuns albe. Bocește ca o fecioară încinsă cu sac pentru soțul tinereții ei. Darul de mâncare și jertfa de băutură au fost nimicite din Casa Domnului; preoții, slujitorii Domnului, jelesc. Câmpul este pustiit, pământul jeleşte; căci grâul este nimicit, mustul a secat, untdelemnul tânjește.

Să vă rușinați, o, lucrători ai pământului; tânguiți-vă, o, vieri, pentru grâu și pentru orz, căci recolta câmpului a pierit. Vița s-a uscat, și smochinul tânjește; rodiul, și palmierul de asemenea, și mărul, chiar toți copacii câmpului, s-au veștejit; căci bucuria s-a veștejit dintre fiii oamenilor.

Încingeți-vă și jeliți, voi, preoților; urlați, voi, slujitori ai altarului; veniți, petreceți toată noaptea în sac, voi, slujitori ai Dumnezeului meu; căci jertfa de mâncare și jertfa de băutură sunt oprite de la Casa Dumnezeului vostru. Sfințiți un post, chemați o adunare de sărbătoare, strângeți pe bătrâni și pe toți locuitorii țării în Casa Domnului Dumnezeului vostru și strigați către Domnul: „Ah, ce zi!” Căci ziua Domnului este aproape și va veni ca o nimicire de la Cel Atotputernic. Nu este oare hrana nimicită dinaintea ochilor noștri, da, bucuria și veselie din Casa Dumnezeului nostru? Sămânța a putrezit sub bulgării ei, hambarele au fost pustiite, grânarele au fost dărâmate, căci grâul s-a uscat. Cum gem vitele! Cirezile de boi sunt tulburate, pentru că nu au pășune; da, și turmele de oi sunt pustiite.

Doamne, către Tine voi striga, căci focul a mistuit pășunile pustiei și flacăra a ars toți copacii câmpului. Și fiarele câmpului strigă către Tine, căci pâraiele apelor au secat și focul a mistuit pășunile pustiei. Ioel 1:1–20.

Capitolul întâi din Ioel tratează distrugerea viei lui Dumnezeu. Isaia stabilește că „ziua aceea” este ziua când începe ploaia târzie, căci în ziua aceea plantele încep să înflorească și să înmugurească. Faptul că Isaia ne spune că poporul lui Dumnezeu va „prinde rădăcină”, va „înflori și va înmuguri” și va umple pământul cu „rod” ilustrează o istorie progresivă în trei pași. O plantă prinde „rădăcină” în pământ. A „prinde rădăcină” înseamnă, așadar, a sta pe pământ, care este nivelul de jos sau temelia. Cei care „ies din Iacov” „prind rădăcină”, iar apoi sunt numiți „Israel”. Cei care ies din experiența Laodiceană sunt apoi numiți filadelfieni, deși păstrarea acelei experiențe cere biruință într-un proces de probă care se încheie la legea duminicală.

Relația profetică dintre Iacov, (cel care înșală) și Israel, (cel biruitor) arată că, la 9/11, aceia care „prind rădăcină” prin întoarcerea la temelia intră atunci și acolo într-o relație de legământ. În mod profetic, o schimbare de nume este un simbol al unui legământ, așa cum este reprezentat prin Abram devenind Avraam, Sarai devenind Sara, Iacov devenind Israel și alții. În verset, aceia care s-au întors la vechile adevăruri fundamentale la 9/11 au intrat într-o relație de legământ pe măsură

ce ploaia a început să producă flori și muguri. La legea duminicală, întreaga lume va fi umplută cu „rod”, deoarece atunci ploaia va fi revărsată fără măsură.

Isaia trebuie să fie în acord cu Isaia și, desigur, cu toți ceilalți profeti, însă Isaia trebuie să-și înalțe glasul ca o trâmbiță și să le arate adventiștilor de ziua a șaptea laodiceeni păcatele lor în contextul cântării viei. Acea cântare a fost rostită de Isus în parabola viei. Via a fost cea care L-a făcut să plângă atunci când El, pentru ultima dată înainte de cruce, a privit peste Ierusalim, știind că Israelul din vechime ajunsese la sfârșitul timpului său de probă și era trecut cu vederea ca popor al legământului lui Dumnezeu. În același timp, Hristos intra într-un legământ cu un popor care avea să aducă roadele convenite din via lui Dumnezeu. Fie că este vorba despre istoria viei din vremea lui Iosua, de la început, sau despre cea a lui Isus, de la sfârșit, cei care au devenit poporul noului legământ îi prefigurau pe cei o sută patruzeci și patru de mii.

Hristos a vorbit despre profeția viei din Isaia, la fel și sora White.

„Pilda viei nu se aplică numai națiunii iudaice. Ea are o învățătură pentru noi. Biserica din această generație a fost înzestrată de Dumnezeu cu mari privilegii și binecuvântări, iar El așteaptă răspunsuri corespunzătoare.” Christ Object Lessons, 296.

Este instructiv să citim pasajul care conduce la ultima afirmație din Spiritul Profeției.

„Capitolul 23 — Via Domnului”

„Națiunea evreiască”

“Параболи про два сини била је потом праћена параболом о винограду. У првој је Христос ставио пред јеврејске учитеље важност послушности. У другој је указао на обилне благослове дароване Израилу, и у њима показао Божје право на њихову послушност. Он им је изнео славу Божје намере, коју су послушношћу могли да испуне. Подижући вео с будућности, показао им је како, пропустивши да испуне Његову намеру, цео народ губи Његов благослов и навлачи пропаст на себе.”

„Era un oarecare stăpân al casei”, a spus Hristos, „care a sădit o vie, a împrejmuit-o cu un gard, a săpat în ea un teasc, a zidit un turn, a dat-o unor vieri și a plecat într-o țară îndepărtată.”

O descriere a acestei vii este dată de profetul Isaia: „Voi cânta acum preaiubitului meu o cântare a iubitului meu despre via Lui. Preaiubitul meu avea o vie pe o colină foarte roditoare; a împrejmuit-o, i-a scos pietrele și a sădit-o cu vița cea mai aleasă; a zidit un turn în mijlocul ei și a săpat în ea și un teasc; și Se aștepta să facă struguri.” Isaia 5:1, 2.

„Fermierul alege o bucată de pământ din pustietate; o împrejmuește, o curăță și o lucrează, și o sădește cu vițe alese, așteptând o recoltă bogată. De la acest petic de pământ, în superioritatea lui față de întinderea necultivată, el așteaptă să-i aducă cinste, arătând rezultatele grijii și osteneții sale în cultivarea lui. Tot astfel, Dumnezeu alesese un popor din lume, pentru a fi instruit și educat de Hristos. Profetul spune: «Via Domnului oștirilor este casa lui Israel, și bărbații lui Iuda sunt sădirea Lui plăcută.» Isaia 5:7. Asupra acestui popor Dumnezeu revărsase mari privilegii, binecuvântându-l din belșug din bunătața Sa îmbelșugată. El aștepta ca ei să-L onoreze aducând roadă. Ei trebuiau să descopere principiile împărăției Sale. În mijlocul unei

lumi căzute și rele, ei trebuiau să reprezinte caracterul lui Dumnezeu.”

„Ca vie a Domnului, ei trebuiau să aducă un rod cu totul deosebit de cel al neamurilor păgâne. Aceste popoare idolatre se dedaseră săvârșirii nelegiurii. Violența și crima, lăcomia, asuprirea și cele mai stricate practici erau îngăduite fără nicio restrângere. Nelegiuirea, degradarea și mizeria erau roadele pomului stricat. În contrast izbitor trebuia să fie rodul purtat de vița sădită de Dumnezeu.”

„A fost privilegiul națiunii iudaice să reprezinte caracterul lui Dumnezeu așa cum îi fusese descoperit lui Moise. Ca răspuns la rugăciunea lui Moise: „Arată-mi slava Ta”, Domnul a făgăduit: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată bunătatea Mea.” Exodul 33:18, 19. „Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: Domnul, Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, bogat în bunătate și adevăr, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul.” Exodul 34:6, 7. Acesta era rodul pe care Dumnezeu îl dorea de la poporul Său. În curăția caracterului lor, în sfințenia vieții lor, în mila, bunătatea iubitoare și compasiunea lor, ei trebuiau să arate că „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul.” Psalmii 19:7.

“À travers la nation juive, Dieu avait le dessein de communiquer de riches bénédictions à tous les peuples. C’est par Israël que devait être préparée la voie pour la diffusion de sa lumière dans le monde entier. Les nations du monde, en suivant des pratiques corrompues, avaient perdu la connaissance de Dieu. Pourtant, dans sa miséricorde, Dieu ne les anéantit pas. Il se proposait de leur donner l’occasion de faire sa connaissance par le moyen de son Église. Il voulait que les principes révélés par l’intermédiaire de son peuple soient le moyen de restaurer en l’homme l’image morale de Dieu.

„Pentru împlinirea acestui scop l-a chemat Dumnezeu pe Avraam din mijlocul rudeniilor sale idolatre și i-a poruncit să locuiască în țara Canaanului. «Voi face din tine un neam mare», a spus El, «te voi binecuvânta, îți voi face numele mare și vei fi o binecuvântare.» Geneza 12:2.

„Urmașii lui Avraam, Iacov și posteritatea lui, au fost coborâți în Egipt pentru ca, în mijlocul acelui neam mare și nelegiuit, să poată revela principiile împărăției lui Dumnezeu. Integritatea lui Iosif și lucrarea lui minunată în păstrarea vieții întregului popor egiptean au fost o reprezentare a vieții lui Hristos. Moise și mulți alții au fost martori pentru Dumnezeu.

„În scoaterea lui Israel din Egipt, Domnul Și-a manifestat din nou puterea și mila. Lucrările Sale minunate în eliberarea lor din robie și purtarea Sa de grijă față de ei în călătoriile lor prin pustie nu au fost spre folosul lor numai. Acestea trebuiau să fie o lecție vie pentru neamurile din jur. Domnul S-a descoperit ca un Dumnezeu mai presus de orice autoritate și măreție omenească. Semnele și minunile pe care le-a săvârșit în favoarea poporului Său au arătat puterea Sa asupra naturii și asupra celor mai mari dintre cei ce se închinau naturii. Dumnezeu a trecut prin țara mândră a Egiptului așa cum va trece prin pământ în zilele din urmă. Cu foc și furtună, cutremur și moarte, marele EU SUNT Și-a răscumpărat poporul. El i-a scos din țara robiei. El i-a condus prin „pustia aceea mare și înfricoșată, unde erau șerpi înfocați și scorpioni și secetă”. Deuteronomul 8:15. Le-a scos apă din „stânca de cremene” și i-a hrănit cu „grâul cerului”. Psalmii 78:24. „Căci”, a spus Moise, „partea Domnului este poporul Lui; Iacov este

partea de moștenire a Lui. L-a găsit într-un ținut pustiu și într-o singurătate urlătoare și fără viață; l-a înconjurat, l-a îngrijit, l-a păzit ca lumina ochiului Lui. Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor, își întinde aripile, îi ia și-i poartă pe penele lui: așa l-a călăuzit numai Domnul și nu era niciun dumnezeu străin cu el.” Deuteronomul 32:9–12. Astfel i-a adus la Sine, ca să locuiască sub umbra Celui Preaînalt.

„Hristos a fost Conducătorul copiilor lui Israel în peregrinările lor prin pustie. Înveșmântat în stâlpul de nor ziua și în stâlpul de foc noaptea, El i-a condus și i-a călăuzit. El i-a păzit de primejdiile pustiei, El i-a adus în țara făgăduinței și, în văzul tuturor neamurilor care nu-L recunoșteau pe Dumnezeu, a întemeiat pe Israel ca proprietatea Sa aleasă, via Domnului.”

„Acestui popor i-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu. Ei erau înconjurați de preceptele Legii Sale, de principiile veșnice ale adevărului, dreptății și curăției. Ascultarea de aceste principii trebuia să fie ocrotirea lor, căci i-ar fi ferit de a se nimici pe ei înșiși prin practici păcătoase. Și, asemenea turnului din vie, Dumnezeu a așezat în mijlocul țării templul Său cel sfânt.”

„Hristos a fost Instructorul lor. Așa cum fusese cu ei în pustie, tot astfel urma să fie încă Învățătorul și Călăuzitorul lor. În cortul întâlnirii și în templu, slava Sa locuia în sfânta shekinah de deasupra capacului ispășirii. În favoarea lor, El a manifestat neîncetat bogățiile iubirii și răbdării Sale.

„Dumnezeu a dorit să facă din poporul Său, Israel, o laudă și o slavă. Lor le-a fost dat orice privilegiu spiritual. Dumnezeu nu le-a reținut nimic din ceea ce era favorabil formării unui caracter care să-i facă reprezentanți ai Săi.”

„Ascultarea lor de Legea lui Dumnezeu i-ar fi făcut minuni ale prosperității înaintea neamurilor lumii. Cel care putea să le dea înțelepciune și pricepere în tot felul de lucrări iscusite avea să rămână Învățătorul lor și avea să-i înobileze și să-i înalțe prin ascultarea de legile Sale. Dacă ar fi fost ascultători, aveau să fie păziți de bolile care loveau alte neamuri și aveau să fie binecuvântați cu vigoare a minții. Slava lui Dumnezeu, măreția și puterea Sa, trebuiau să fie descoperite în toată prosperitatea lor. Ei trebuiau să fie o împărăție de preoți și de prinți. Dumnezeu le-a pus la dispoziție toate mijloacele pentru a deveni cel mai mare neam de pe pământ.”

„În modul cel mai categoric, Hristos, prin Moise, le pusese înainte scopul lui Dumnezeu și făcuse limpede condițiile prosperității lor. «Tu ești un popor sfânt pentru Domnul Dumnezeul tău», a spus El; «Domnul Dumnezeul tău te-a ales ca să fii un popor deosebit al Lui, mai presus de toate popoarele care sunt pe fața pământului.... Să știi, dar, că Domnul Dumnezeul tău, El este Dumnezeu, Dumnezeul credincios, care păzește legământul și îndurarea față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui, până la o mie de generații.... Să păzești, dar, poruncile și hotărârile și judecățile pe care ți le poruncesc astăzi, ca să le împlinești. De aceea se va întâmpla că, dacă veți asculta de aceste judecăți și le veți păzi și împlini, Domnul Dumnezeul tău va păzi față de tine legământul și îndurarea pe care le-a jurat părinților tăi; El te va iubi, te va binecuvânta și te va înmulți; va binecuvânta și rodul pântecelui tău, și rodul pământului tău, grâul tău, mustul tău și untdelemnul tău, sporul cirezilor tale și turmele oilor tale, în țara pe

care a jurat părinților tăi că ți-o va da. Vei fi binecuvântat mai mult decât toate popoarele.... Și Domnul va îndepărta de la tine orice boală și nu va pune asupra ta niciuna dintre bolile rele ale Egiptului, pe care le cunoști.» Deuteronomul 7:6, 9, 11–15.

„Dacă ar păzi poruncile Lui, Dumnezeu le-a făgăduit că le va da grâul cel mai ales și le va scoate miere din stâncă. I-ar sătura cu viață lungă și le-ar arăta mântuirea Sa.”

„Prin neascultarea de Dumnezeu, Adam și Eva pierduseră Edenul, iar din pricina păcatului întregul pământ fusese blestemat. Dar, dacă poporul lui Dumnezeu urma îndrumările Sale, țara lor avea să fie readusă la rodnicie și frumusețe. Dumnezeu Însuși le-a dat îndrumări cu privire la cultivarea solului, iar ei trebuiau să concluzeze cu El la restaurarea lui. Astfel, întreaga țară, aflată sub stăpânirea lui Dumnezeu, avea să devină o lecție vie de adevăr spiritual. După cum, în ascultare de legile Sale naturale, pământul trebuia să-și dea bogățiile, tot astfel, în ascultare de legea Sa morală, inimile oamenilor trebuiau să reflecte atributele caracterului Său. Chiar și păgânii aveau să recunoască superioritatea celor care slujeau și se închinau Dumnezeului celui viu.”

„Iată”, a spus Moise, „v-am învățat rânduieli și judecăți, așa cum mi-a poruncit Domnul Dumnezeul meu, ca să faceți astfel în țara în care intrați ca s-o stăpâniți. Păziți-le, dar, și împliniți-le; căci aceasta va fi înțelepciunea voastră și priceperea voastră înaintea neamurilor, care vor auzi toate aceste rânduieli și vor zice: «Cu adevărat, acest neam mare este un popor înțelept și priceput.» Căci care este neamul acela atât de mare, care să aibă dumnezei atât de aproape de el, cum este Domnul Dumnezeu nostru ori de câte ori Îl chemăm? Și care este neamul acela atât de mare, care să aibă rânduieli și judecăți atât de drepte ca toată această lege pe care v-o pun astăzi înaintea?” Deuteronomul 4:5–8.

„Copiii lui Israel trebuiau să ocupe întregul teritoriu pe care Dumnezeu li-l rânduisese. Națiunile acelea care respingeau închinarea și slujirea adevăratului Dumnezeu trebuiau să fie deposedate. Dar scopul lui Dumnezeu era ca, prin descoperirea caracterului Său prin Israel, oamenii să fie atrași la El. Întregii lumi trebuia să-i fie dată invitația Evangheliei. Prin învățătura slujbei jertfelor, Hristos trebuia să fie înălțat înaintea neamurilor, și toți cei care aveau să privească spre El trebuiau să trăiască. Toți cei care, asemenea Rahabei, canaanita, și Rut, moabita, se întorceau de la idolatrie la închinarea adevăratului Dumnezeu trebuiau să se unească cu poporul Său ales. Pe măsură ce numărul lui Israel creștea, ei trebuiau să-și lărgescă hotarele, până când împărăția lor avea să cuprindă lumea.”

„Dumnezeu a dorit să aducă toate popoarele sub stăpânirea Sa plină de milă. El a dorit ca pământul să fie umplut de bucurie și pace. El l-a creat pe om pentru fericire și dorește nespus să umple inimile omenești cu pacea cerului. El dorește ca familiile de jos să fie un simbol al marii familii de sus.”

„Dar Israel nu a împlinit scopul lui Dumnezeu. Domnul a declarat: «Te sădisem ca pe o viță aleasă, în întregime dintr-o sămânță curată; cum, dar, te-ai prefăcut înaintea Mea în mlădițele degenerare ale unei vițe străine?» Ieremia 2:21. «Israel este o vie neroditoare, care aduce rod pentru sine.» Osea 10:1. «Și acum, locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați, vă rog, între Mine și via Mea. Ce s-ar mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut? Pentru ce, când

Mă așteptam să facă struguri, a făcut struguri sălbatici? Acum dar, vă voi spune ce voi face viei Mele: îi voi smulge gardul, ca să fie păscută; îi voi dărâma zidul, ca să fie călcată în picioare. O voi pustii; nu va mai fi nici tăiată, nici săpată; ci vor crește în ea mărăcini și spini; voi porunci și norilor să nu mai plouă peste ea. Căci ... El Se aștepta la judecată, și iată asuprire; la dreptate, și iată strigăt.» Isaia 5:3–7.

„Domnul pusese înaintea poporului Său, prin Moise, urmarea necredincioșiei. Refuzând să păzească legământul Său, ei aveau să se despartă singuri de viața lui Dumnezeu, iar binecuvântarea Lui nu putea veni asupra lor. „Ferește-te”, a zis Moise, „să nu uiți pe Domnul Dumnezeul tău, nepăzind poruncile Lui, judecățile Lui și legile Lui, pe care ți le poruncesc astăzi; ca nu cumva, după ce vei mânca și te vei sătura, după ce vei zidi case frumoase și vei locui în ele; după ce ți se vor înmulți cirezile și turmele, ți se vor înmulți argintul și aurul și tot ce ai se va înmulți, inima ta să se înalțe și să uiți pe Domnul Dumnezeul tău.... Și să zici în inima ta: Tăria mea și puterea mâinii mele mi-au câștigat aceste bogății.... Iar dacă vei uita cu totul pe Domnul Dumnezeul tău și vei merge după alți dumnezei, dacă le vei sluji și te vei închina înaintea lor, vă mărturisesc astăzi că veți pieri negreșit. Veți pieri ca neamurile pe care Domnul le nimicește dinaintea voastră, pentru că n-ați ascultat de glasul Domnului Dumnezeului vostru.” Deuteronomul 8:11–14, 17, 19, 20.

Avertizarea nu a fost luată în seamă de poporul iudeu. Ei L-au uitat pe Dumnezeu și au pierdut din vedere înaltul lor privilegiu de a fi reprezentanții Săi. Binecuvântările pe care le primiseră nu au adus nicio binecuvântare lumii. Toate avantajele lor au fost însușite pentru propria lor gloriificare. L-au lipsit pe Dumnezeu de slujirea pe care El o cerea de la ei și i-au lipsit pe semenii lor de îndrumare religioasă și de un exemplu sfânt. Asemenea locuitorilor lumii antediluviene, ei au urmat fiecare închipuire a inimii lor rele. Astfel au făcut ca lucrurile sfinte să pară o farsă, zicând: „Templul Domnului, Templul Domnului, acestea sunt” (Ieremia 7:4), în timp ce, totodată, denaturau caracterul lui Dumnezeu, dezonorau Numele Său și Îi pângăreau sanctuarul.

„Viticultorii care fuseseră puși în grija viei Domnului au fost necredincioși încredințării primite. Preoții și învățătorii nu au fost îndrumători credincioși ai poporului. Ei nu au ținut înaintea lui bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu și nici dreptul Său la dragostea și slujirea lor. Acești viticultori au căutat propria lor slavă. Ei au dorit să-și însușească roadele viei. Preocuparea lor a fost să atragă atenția și omagiul asupra lor înșiși.”

„Vinovăția acestor conducători din Israel nu era asemenea vinovăției păcătosului de rând. Acești oameni stăteau sub cea mai solemnă obligație față de Dumnezeu. Ei se angajaseră să învețe un «Așa vorbește Domnul» și să aducă ascultarea strictă în viața lor practică. În loc să facă aceasta, ei denaturau Scripturile. Ei puneau asupra oamenilor poveri grele, impunând ceremonii care ajungeau până la fiecare pas al vieții. Poporul trăia într-o continuă neliniște, căci nu putea împlini cerințele stabilite de rabini. Văzând imposibilitatea de a păzi porunci făcute de oameni, ei au devenit nepăsători față de poruncile lui Dumnezeu.”

„Domnul își înștiințase poporul că El era proprietarul viei și că toate bunurile lor le erau încredințate spre a fi folosite pentru El. Dar preoții și învățătorii nu îndeplineau lucrarea slujbei lor sfinte ca și cum ar fi administrat proprietatea lui Dumnezeu. Îl jefuiau în mod sistematic de

mijloacele și înlesnirile care le fuseseră încredințate pentru înaintarea lucrării Sale. Lăcomia și aviditatea lor i-au făcut să fie disprețuiți chiar și de către păgâni. Astfel, lumii neamurilor i s-a dat prilej să interpreteze greșit caracterul lui Dumnezeu și legile împărăției Sale.”

„Cu o inimă de tată, Dumnezeu a îndurat pe poporul Său. El i-a implorat prin îndurări dăruite și prin îndurări retrase. Cu răbdare le-a pus înaintea păcatele lor și, în îndelungă-răbdare, a așteptat recunoașterea lor. Profeți și soli au fost trimiși să susțină dreptul lui Dumnezeu asupra vierilor; dar, în loc să fie primiți cu bunăvoință, au fost tratați ca vrăjmași. Vierii i-au prigonit și i-au ucis. Dumnezeu a trimis încă alți soli, dar ei au avut parte de același tratament ca cei dintâi, numai că vierii au arătat o ură și mai hotărâtă.”

«Վերջին միջոցի դիմելով Աստված ուղարկեց Իր Որդուն՝ ասելով. “Նրանք կհարգեն Իմ Որդուն”: Բայց նրանց ընդդիմությունը նրանց դարձրել էր չարախնդիր, և նրանք միմյանց ասացին. “Մա է ժառանգը. եկեք սպանենք Նրան, և տիրանանք Նրա ժառանգությանը”: Այդ ժամանակ մենք կմնանք, որպեսզի վայելենք այզին և պտուղների հետ վարվենք այնպես, ինչպես հաճո է մեզ»:

„Iudeii conducători nu-L iubeau pe Dumnezeu; de aceea s-au despărțit de El și au respins toate încercările Lui de a ajunge la o înțelegere dreaptă. Hristos, Preaiubitul lui Dumnezeu, a venit să susțină drepturile Stăpânului viei; dar vierii L-au tratat cu un dispreț vădit, zicând: Nu vrem ca omul acesta să domnească peste noi. Ei pizmuiau frumusețea caracterului lui Hristos. Felul Lui de a învăța era cu mult superior celui al lor, și se temeau de succesul Lui. El le-a făcut muștrări, dezvăluindu-le fățarnicia și arătându-le rezultatele sigure ale căii lor de purtare. Aceasta i-a înfuriat până la nebunie. Sufereau sub muștrările pe care nu le puteau reduce la tăcere. Ei urau înaltul standard al neprihănirii pe care Hristos îl prezenta neconținut. Vedeau că învățătura Lui îi așeza într-o lumină în care egoismul lor avea să fie demascat, și s-au hotărât să-L omoare. Ei urau exemplul Lui de sinceritate și evlavie și spiritualitatea înaltă descoperită în tot ce făcea El. Întreaga Lui viață era o muștrare la adresa egoismului lor și, când a venit proba finală, proba care însemna ascultare spre viață veșnică sau neascultare spre moarte veșnică, ei L-au respins pe Sfântul lui Israel. Când li s-a cerut să aleagă între Hristos și Baraba, au strigat:

«Slobozește-ne pe Baraba!» Luca 23:18. Iar când Pilat a întrebat: «Ce să fac atunci cu Isus?», ei au strigat cu furie: «Să fie răstignit!» Matei 27:22. «Să răstignesc pe Împăratul vostru?», a întrebat Pilat, iar din partea preoților și a conducătorilor a venit răspunsul: «Noi nu avem alt împărat decât pe Cezarul.» Ioan 19:15. Când Pilat și-a spălat mâinile, zicând: «Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia», preoții s-au unit cu gloata neștiutoare, declarând cu patimă: «Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.» Matei 27:24, 25.

„Astfel, conducătorii iudei și-au făcut alegerea. Hotărârea lor a fost consemnată în cartea pe care Ioan a văzut-o în mâna Celui ce ședea pe tron, cartea pe care nimeni nu putea s-o deschidă. Cu toată răzbunarea ei, această hotărâre le va apărea înaintea în ziua când această carte va fi desigilată de Leul din seminția lui Iuda.”

„Poporul iudeu nutrea cu drag ideea că ei erau favoriții cerului și că aveau să fie întotdeauna înălțați ca biserica lui Dumnezeu. Ei erau copiii lui Avraam, declarau ei, iar temelia prosperității lor li se părea atât de trainică, încât sfidau pământul și cerul să-i deposedeze de drepturile lor. Dar, prin vieți de necredincioșie, ei se pregăteau pentru condamnarea cerului și

pentru despărțirea de Dumnezeu.

„În parabola viei, după ce Hristos înfățișase înaintea preoților actul culminant al nelegiurii lor, El le-a pus întrebarea: «Când va veni deci stăpânul viei, ce le va face acelor vieri?» Preoții urmăreau istorisirea cu un interes adânc și, fără să ia în seamă legătura subiectului cu ei înșiși, s-au unit cu poporul în răspunsul: «Pe acei oameni răi îi va nimici în chip jalnic și Își va da via altor vieri, care Îi vor da roadele la vremea lor.»”

„Neștiind, ei își rostiseră propria osândă. Isus i-a privit, iar sub privirea Lui pătrunzătoare au știut că El citea tainele inimilor lor. Dumnezeirea Sa a străfulgerat înaintea lor cu o putere de necontestat. Ei au văzut în vieri o imagine a lor înșiși și, fără voie, au exclamat: «Să ferească Dumnezeu!»”

„Cu solemnitate și cu părere de rău, Hristos a întrebat: «N-ai citit niciodată în Scripturi: Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut acest lucru și este minunat în ochii noștri? De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele convenite ei. Și oricine va cădea peste această piatră va fi zdrobit; dar acela peste care va cădea ea va fi sfărâmat în pulbere.»”

Cristos ar fi abătut osânda națiunii iudaice dacă poporul L-ar fi primit. Dar invidia și gelozia i-au făcut neîmpăcați. Ei au hotărât că nu-L vor primi pe Isus din Nazaret ca Mesia. Au respins Lumina lumii și, de atunci înainte, viețile lor au fost învăluite în întuneric, ca în întunericul miezului nopții. Osânda prezisă a venit asupra națiunii iudaice. Propriile lor patimi înverșunate, neînfrânate, au lucrat ruina lor. În furia lor oarbă s-au nimicit unii pe alții. Mândria lor răzvrătită și încăpățanată a adus asupra lor mânia cuceritorilor lor romani. Ierusalimul a fost nimicit, templul a fost prefăcut în ruine, iar locul lui a fost arat ca un ogor. Copiii lui Iuda au pierit prin cele mai îngrozitoare feluri de moarte. Milioane au fost vândute ca să slujească drept robi în țări păgâne.

„Ca popor, iudeii nu izbutiseră să împlinească planul lui Dumnezeu, iar via a fost luată de la ei. Privilegiile de care abuzaseră și lucrarea pe care o neglijaseră au fost încredințate altora.”

„Pilda viei nu se aplică numai națiunii iudaice. Ea are o învățătură pentru noi. Biserica din această generație a fost înzestrată de Dumnezeu cu mari privilegii și binecuvântări, iar El așteaptă roade corespunzătoare.” Parabilele Domnului Hristos, p. 284–296.

Cartea lui Ioel identifică istoria ploii târzii la sfârșitul lumii. Ploaia târzie este solia finală de avertizare a lui Dumnezeu a celui de-al treilea înger din Apocalipsa paisprezece. Deși ploaia târzie reprezintă solia celui de-al treilea înger, ea reprezintă totodată și procesul de comunicare dintre Divinitate și omenire, așa cum este simbolizat prin untdelemnul de aur al lui Zaharia, prin ploaia timpurie și cea târzie, prin focul de pe altar și prin alte reprezentări. Ploaia târzie nu este doar o solie și procesul de comunicare dintre Dumnezeu și om, ci este și singura „metodologie” sfințită de studiu biblic susținută în Cuvântul lui Dumnezeu. Acea metodologie este „linie peste linie” a lui Isaia, găsită în capitolul douăzeci și opt.

La începutul Israelului antic și, de asemenea, al celui modern, Dumnezeu, „viticulorul”, a adus pe Israel „din pustie”. Fie că a fost robia de patru sute treizeci de ani în Egipt, fie robia Evului

Întunecat de la 538 până la 1798, Israel a fost scos din „pustie”, căci „pustia” este un simbol al robiei și al captivității. Fie că este vorba despre Israelul literal antic sau despre Israelul spiritual modern, Dumnezeu i-a izbăvit dintr-o captivitate a pustiei și i-a „întemeiat” „ca posesia Sa aleasă, via Domnului”, chemați să fie preoți și prinți, cărora „le-au fost încredințate” privilegiul de a reprezenta „oracolele lui Dumnezeu”. „Oracolele”, pentru Israelul antic, fiind Legea, iar pentru Israelul modern fiind atât Legea, cât și profețiile.

„Dumnezeu a chemat biserica Sa în acest timp, așa cum a chemat Israelul din vechime, să stea ca o lumină pe pământ. Prin puternica secure a adevărului, prin soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger, El i-a despărțit de biserici și de lume, pentru a-i aduce într-o apropiere sfântă de Sine. El i-a făcut depozitarii Legii Sale și le-a încredințat marile adevăruri ale profeției pentru acest timp. Asemenea sfintelor rostiri încredințate Israelului din vechime, acestea constituie un tezaur sacru ce trebuie făcut cunoscut lumii. Cei trei îngeri din Apocalipsa 14 îi reprezintă pe oamenii care primesc lumina soliilor lui Dumnezeu și pornesc ca agenți ai Săi pentru a face să răsunе avertizarea pe toată întinderea pământului.”
Testimonies, volumul 5, 455.

Israelul modern a fost rânduit să proclame marea strigare a celui de-al treilea înger sub puterea ploii târzii, în timp ce manifesta caracterul lui Hristos în experiența sa personală sub puterea Duhului Sfânt. Marea strigare a celui de-al treilea înger se împlinеște în timpul revărsării ploii târzii, într-o vreme când un mesaj fals al ploii târzii, de pace și siguranță, este promovat de o categorie de oameni care sunt îmbătați de vinul Babilonului. Aceștia sunt bețivii lui Efraim din Isaia și băutorii de vin din Ioel, cărora mustul cel nou le este tăiat de la gură. Cei care primesc adevăratul mesaj al ploii târzii sunt reprezentați de Daniel, Mișael, Hanania, și Azaria, care au respins hrana babiloniană pentru hrana cerească. Aceștia sunt cei o sută patruzeci și patru de mii care cântă cântarea lui Moise și a Mielului, dar și a viei, căci parabola viei s-a împlinit în istoria lui Moise, la începutul relației de legământ a Israelului antic, și s-a împlinit din nou la sfârșitul relației de legământ a Israelului antic, în istoria Mielului.

Cântecul viei se încheie cu trecerea pe lângă un fost popor al legământului atunci când un nou popor al legământului este unit în căsătorie cu Domnul. Domnul a trecut pe lângă aceia care au murit în pribegia de patruzeci de ani prin pustie și a intrat în legământ cu Iosua chiar în același timp în care îi divorța pe aceia care aveau să moară. Domnul divorța de Israelul antic chiar în același timp în care Se căsătorea cu biserica creștină. Alfa, sau istoria de început, este reprezentată de Moise, iar omega este reprezentată de Mielul. Istoria pe care o reprezintă amândoi este istoria pildei viei; astfel, cântarea viei a lui Isaia este cântarea lui Moise și a Mielului din descoperirea lui Ioan.

Vom continua aceste gânduri în articolul următor.

„Acestea nu sunt cuvintele Sorei White, ci cuvintele Domnului, iar mesagera Sa mi le-a dat ca să vi le transmit. Dumnezeu vă cheamă să nu mai lucrați în dezacord cu El. S-au dat multe învățături cu privire la oameni care pretind că sunt creștini, în timp ce manifestă attributele lui Satana, împiedicând, prin spirit, cuvânt și faptă, înaintarea adevărului și urmând cu siguranță calea pe care Satana îi conduce. În împietrirea inimii lor au apucat o autoritate care nicidecum

nu le aparține și pe care nu ar trebui să o exercite. Zice Marele Învățător: «Voi răsturna, voi răsturna, voi răsturna.» Oamenii spun în Battle Creek: «Templul Domnului, templul Domnului suntem noi», dar ei folosesc foc obișnuit. Inimile lor nu sunt înmuiate și supuse de harul lui Dumnezeu.” Manuscript Releases, volumul 13, 222.

„Răbdarea lui Dumnezeu are un scop, dar voi îl zădărniciți. El îngăduie să se ivească o stare de lucruri pe care ați dori s-o vedeți împiedicată mai târziu, dar atunci va fi prea târziu. Dumnezeu i-a poruncit lui Ilie să-l ungă pe Hazeel, cel crud și înșelător, ca împărat peste Siria, pentru ca el să fie un bici pentru Israelul idolatru. Cine știe dacă Dumnezeu nu vă va lăsa pradă înșelăciunilor pe care le iubiți? Cine știe dacă nu cumva predicatorii credincioși, statornici și adevărați vor fi ultimii care vor mai oferi Evanghelia păcii bisericilor noastre nerecunoscătoare? S-ar putea ca nimitorii să fie deja instruiți sub mâna lui Satan și să nu aștepte decât plecarea încă a câtorva purtători de stindard ca să le ia locul și, cu glasul prorocului mincinos, să strige: «Pace, pace», când Domnul n-a vorbit pace. Eu plâng rareori, dar acum îmi simt ochii încețoșați de lacrimi; ele cad pe hârtia mea în timp ce scriu. S-ar putea ca în curând orice prorocie din mijlocul nostru să înceteze, iar glasul care a tulburat poporul să nu le mai deranjeze somnul lor firesc.”

„Când Dumnezeu Își va face lucrarea Sa ciudată pe pământ, când mâini sfinte nu vor mai purta chivotul, vai va fi asupra poporului. O, de ai fi cunoscut, chiar tu, în această zi a ta, lucrurile care țin de pacea ta! O, ca poporul nostru să se pocăiască, asemenea Ninivei, cu toată puterea sa și să creadă cu toată inima sa, pentru ca Dumnezeu să-Și întoarcă de la ei mânia Sa aprinsă.” Mărturii, volumul 5, 77.

„Dacă îngăduiți încăpățânarea inimii și, prin mândrie și îndreptățire de sine, nu vă mărturisiți greșelile, veți fi lăsați supuși ispitelor lui Satana. Dacă, atunci când Domnul vă descoperă erorile, nu vă pocăiți și nu faceți mărturisire, providența Sa vă va face să treceți iar și iar peste același teren. Veți fi lăsați să faceți greșeli de un caracter asemănător, veți continua să duceți lipsă de înțelepciune și veți numi păcatul neprihănire, iar neprihănirea păcat. Mulțimea amăgirilor care vor prevala în aceste zile de pe urmă vă va înconjura și vă veți schimba conducătorii, fără să știți că ați făcut aceasta.” Review and Herald, 16 decembrie 1890.